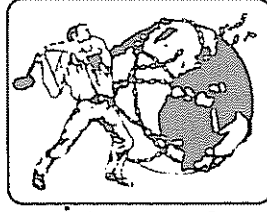

GEGEN DIE STRÖMUNG

Batı Almanya Marksist-Leninist Partisinin İnşası İçin Yayın Organı

7/93

Temmuz 1993

Modern-revizyonizme karşı mücadele ederek proleter enternasyonalizmini ele geçirelim!

Bütün dünyadaki komünist güçlerin birliği için!

Tüm dünyadaki devrimci güçler, komünizme yönelimli güçler olmaksızın, (ya da onlara karşı olarak), yoğun bir bilgi alışverişi olmaksızın, sert, ama dayanışmacı tartışma ve karşılıklı eleştiri olmaksızın, emperyalizme ve oportünizm/revizyonizmin her çeşidine karşı mücadele içinde pratik dayanışma olmaksızın, emperyalizme karşı mücadelede ve kendi ülkesindeki komünist partinin inşasında bir ilerleme mümkün olamaz ve olmayacaktır! Batı/Almanya'daki devrimci güçlerin birçok problem ve görevlerle karşı karşıya kaldığı bugünkü zamanda, bunun altı ne kadar çok çizilse azdır: Doğu Avrupa'daki revizyonist ülkelerin çökmesine ilintili olarak, eski DDR'in halihazırda epeyce ilerleyen ilhaki, Batı/Alman emperyalizminin enternasyonal plandaki giderek daha da küstahlaşan davranışı, emperyalist federal ordunun giderek daha fazla ülkedeki konumlandırılması, devlet eliyle yürütülen ırkçılık tarafından kızıştırılan ve desteklenen neonazi terörü -- tüm bu cephelede mücadele gereklidir. Ve aslında Batı/Alman emperyalizminin atağına karşı çok daha fazla güç biraraya toparlanmalıdır -- ve bütün bunlar, eskiden kendisini "solcu" olarak gören hareketin genel çöküntüsünün olduğu bir ortamda yapılması gerekiyor. Sadece kendi dar görev alanını görme, kendi mücadele dilimini mutlaklaştırma ve onu "dünyanın göbeği" olarak görme tehlikesi, görevlerin çokluğu ve güçlerin sınırlı olması karşısında oldukça büyüktür.

Batı/Alman emperyalizminin atağına karşı mücadelenin çeşitli dilimleri mutlaklaştırılmalıdır. Kötülüklerin kaynağı bu sistemin yıkılması, Batı/Almanya emperyalizminin yok edilmesi için büyük mücadeleye dönüşmediği müddetçe, bir tek yerdeki günlük mücadele yama yapmaktan öteye gitmeyecektir.

Ve hatta bu perspektif bile dardır. Batı/Almanya emperyalizmine karşı mücadele kendi başına ele alınmaz, Batı/Almanya'daki devrimci güçler, mücadelelerini tecrit olmuş bir şekilde, dünyadaki diğer devrimci güçlerden bağımsız olarak yürütemezler.

Proletaryanın mücadelesi enternasyonalidir!

Proleter enternasyonalizmin, ortak mücadelelerinin başarısı için, baskı ve sömürsüz bir dünya için, tüm dünyadaki ezilen ve sömürülenlerin birliği fikrinin ne denli önemli olduğunu, Marks ve Engels, daha komünist hareketin bir anlamda doğum belgesi olan "Komünist Partisi Manifestosu"nda vurgulamaktaydılar.

Proletarya, her ne kadar ilkin dolaysız düşmanı, "kendi" burjuvazisi ile karşı karşıya olsa da, onun mücadelesinin içeriği ve çıkış noktası ta başından itibaren proleter enternasyonalisti olmak zorundadır.

Marks ve Engels, devrimci proleter hareketin bu temel düşüncesini, bütün dünyadaki kadın ve erkek işçilerin, proleteryanın önderliğindeki halkların, devrimci mücadelelerinde savaş marşı gibi dillerden düşmeyen şu slogan ile özetlediler:

"Bütün ülkelerin proleteryası birleşin!"

Komünist partilerinin enternasyonal işbirliği

Bu mücadelenin kendiliğinden ve durup dururken meydana gelebileceği ortadadır! Ege-menlerin ideolojisini, ezilenlerin kafasına gün-be gün pompalayan, kuvvetli basın cihazına karşı mücadeleyi, ancak, proleteryanın ve ezilen halkların devrimci mücadelesinin tecrübelerini ve dünya komünist hareketinin tecrübesini sistematik olarak değerlendiren ve bugünkü mücadele için kullanılacak hale getiren bir komünist partisi yürütebilir.

Proleter enternasyonalizmin ilkesi, bütün ülkelerdeki komünist güçlerin, ilkesel ve hedefi berrak bir temel üzerinde, enternasyonal planda örgütlenmesi, tüm dünyadaki komünist partilerin geliştirilip, desteklenmesi, tam da oportünist ve revizyonist güçlere karşı mücadele içinde karşılıklı dayanışma, proleter dünya devrimini yürüten ve yöneten, uluslararası bir kurmayın

Marksist-Leninistlerin, Kruşçov-revizyonizmine karşı verdikleri mücadelenin tarihçesini incelemenin neden çok büyük bir aktualiteye sahip olduğu meselesi üzerine

Kruşçov, 1956'da SBKP'nin 20. Parti Kongresinde, emperyalizm kendi "karakterini başıçıl olarak" değiştirebilir, yeterli ona karşı mümkün meritebe iyi davranalım, hatta ozaman o, ılımlılaşır ve "onun üstesinden gelebiliriz", Stalin, emperyalizme karşı gereğinden fazla sert davranmıştır, o bir "budala ve canı"ydı şeklindeki açıklamasının ardından, şimdi bir çokları için anlaşılması mümkün olmayan bir biçimde, o zaman tüm emperyalist dünya bayram yapmıştı.

Kruşçov, emperyalist medya tarafından göklere çıkartılıyordu. Nazi faşizmine ve dünya emperyalizmine karşı mücadele deneyim sahibi olan dünyadaki tüm komünist partileri -- görünürde -- bütününü felf olmuştuk: Kruşçov ile Kenedi el ele, teminatlar üzerine teminat, yalanlar üzerine yalan!

ÇKP'nin Haziran 1963'de revizyonist gelişmeye hizmet eden çürük "birliğin" tüm atmosferini kamuoyunda dağıtılan bir belge ile şimşek çakarcasına şüpheli bir duruma sokana kadar, tam yedi yıl geçmişti, herkesin güya hemfikir olduğunu dair yedi sene süren açıklamalar, komünist partiler arasında bir çok görüşme ve konferansların yapıldığı çok uzun bir yedi yıldır bu. Bu "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisini İçin Öneri" adlı belgeydi.

Bu belgede, Dünya Komünist Hareketinin programatik, stratejik vede taktik üzerine temel ve özsel sorunları tartışmaya konuldu, (önce Kruşçov tarafından, daha sonra da Berejnev tarafından biraz değişikliğe uğratarak öne sürülen) revizyonist görüşler teşhir edilerek eleştirildi. Komünist teori ve pratik üzerine bazı komünist anlayışlar kamuoyunda formüle edildi: Komünizmin misyonun içerik sorunları, proleterya diktatörlüğü ve sosyalist demokrasi, Avrupa şovenizmine karşı mücadelenin sorunları, Stalin hakkındaki en adi karalamaların ilk olarak geri çevrilmesi, "başıçıl yol" teorisinin reddesilmesi sorunu, "emperyalizm ile başıçıl içinde birarada yaşanması"nın mutlaklaştırılması sorunu, bu belgede ve onun dokuz yorumunda ele alındı. Bu sorunların bir çoğu, çarpıcı ve parlak bir şekilde ele alındı, bazıları ise -- çok özsel sorunlar da -- yan-gönüllü ve çok tavizci bir şekilde ele alındı.

Ama hiç değilse bu sorunlar açık bir şekilde dile getirilmiş ve Kruşçov-revizyonistlerine karşı mücadele kamuoyunda başlatılmıştı.

☆☆☆

■ Kruşçov ve Brejnev ve sonradanda Grobaçov. Tarihsel gelişmenin bir kenara ittiği bu tür figuranlar ile uğraşmanın, bugün hala bir anlamı var mıdır? Biz bu soruyu kesin olarak EVET diye yanıtıyoruz!

Çünkü onların revizyonist görüşlerinin doğurduğu sonuçlar, yani, dünya çapında mevcut olan kuvvetli bir devrimci komünist

Grams'ın infaz edilmesi, kanlı bir geleneğe dayanmaktadır!

yaratılması -- tüm bunlar işçi hareketinin ta-
şından beri benimsediği temel fikirler idi.

Bundan 100 seneden fazla bir süre önce,
1864'de, Marks ve Engels'in önderliğinde ko-
münistler, "I. Uluslararası İşçi Birliği"ni oluş-
turdular. Böylelikle, onlar sadece uluslararası
proleter bir örgütün temelini atmamakla kalma-
dılar, aynı zamanda, tek tek ülkelerdeki işçi
partilerinin de temelini attılar.

Zorluklar ve taktik sebeplerden dolayı
1874'de fes edilen I. Enternasyondan sonra
ve gelişen oportünizme ve 2. Enternasyonalin
1914'deki yurt savunmasına karşı mücadele için-
de, bölgeviklerin önderliği altında gerçek ko-
münistler Marks ve Engels'in vasiyetine yeni-
den sahip çıktılar. Dönek sosyal demokrasi ta-
rafından çarpıtılan Marksizmin ilkelerini yeni-
den tesis edip, bu ilkeleri savundular ve 1919'da
3. Enternasyonal, Komünist Enternasyonal
kurdular.

Tek tek ülkelerdeki işçi hareketlerinin geli-
şmesi ile birlikte, tam da nazi faşizmine karşı
uluslararası mücadelenin çerçevesinde tek tek
ülkelerdeki görevler giderek karmaşıklıktığı için
ve birçok sosyalist devletin perspektifi baki-
mından, Komünist Enternasyonal'in örgütlenme
biçimi, proleter partilerinin mücadelelerinin
gereklerine artık karşılık vermiyordu ve
bu yüzden 1943'de o fes edildi. 2. Dünya
Savaşı'ndan sonra su yüzüne çıkan revizyoniz-
min yarattığı problemler, özel olarak, Tito-
revizyonizmine karşı mücadele, Stalin önderli-
ğindeki "Komünist Enformasyon Bürosu"
(Kominform) tarafından ele alınmıştı.

Ancak 1953'de Stalin'in ölümü bir dönüm
noktası teşkil ediyordu, zira revizyonistler, il-
kin Sovyetler Birliği'nde, ama onun ardından da
Doğu Avrupa'daki diğer halk demokrasisi
devletlerinde parti ve devlet içinde iktidarı ele
geçirmeyi başardılar.

Revizyonizm hala ölmedi, tersine o, bugünkü yeni koşullarda, tüm dünyadaki komünist güçlerin birliğinin önünde hala esas tehlike olmaya devam etmektedir

SBKP'nin 20. Parti Kongresin'de Kruşçov
revizyonistleri belirleyici başarıyı elde ettiler,
sınıf mücadelesinin tüm temel sorunlarında
Marksist-Leninist ilkeler revizyondan geçirildi:
şiddete dayalı devrim yerine, sosyalizme geçiş
için "barışçıl, parlamenter yol" propaganda edil-
di, proleter enternasyonalizm yerine, Sovyetler
Birliği'nin dışişleri politikasının temel ilkesinin,
"barışçıl olarak bir arada yaşama" olduğu ilan
edildi, emperyalizm şartlarında savaşların ka-
çınılmaz olduğu şeklindeki olgu inkar edildi,
"barışın çıkarları için" emperyalistlerle işbirliği
politikası benimsendi vs. Sovyetler Birliği'nde
modern-revizyonistlerin iktidara gelmesi bu şe-
kilde oldu, diğer komünist partilerin içindeki
revizyonist hainler için ise artık zaman gelmiş-
ti.

1957 ve 1960'daki komünist ve işçi hare-
ketlerinin uluslararası görüşmeleri, yapıları

gereği, enternasyonal tartışmalar yoluyla, orta-
ya çıkan probemin yarattığı tehlikeyi sınırlama
ve gidişatı ters yöne dönüştürme olanağını
içermekteydi. Ancak partilerin çoğunluğunda
revizyonist ve bürokratik yozlaşma artık çok
ilerlemişti, gerçek Marksist-Leninist güç ve par-
tiler, revizyonizme karşı açık mücadeleyi ilan
etmek zorundaydılar.

Modern revizyonizme karşı, tüm dünyadaki
devrimcilerin umutlarını üzerine çeken, ÇKP'nin
önderliğinde yürütülen "Polemik" in temelleri
üzerine oluşan uluslararası Marksist-Leninist
hareket, bu mücadeleyi cesur bir şekilde ele
alarak, sürdürdü, ancak son tablilde, kendi
yetersizlik ve tutarsızlığından dolayı yenilgiye
uğradı.

Modern-revizyonistler, hem Batı/Almanya'da hem de dünya çapında devrimci hareket içinde karşı-devrimci aktivitelerini yaygınlaştırmaktadırlar.

DDR (Doğu Almanya)'da, Sovyetler Birli-
ği'nde ve diğer revizyonist ülkelerdeki revizyo-
nist karşı-devrimcilerin, devlet işlerini resmi ola-
rak da açık karşı-devrimcilerinin eline dev-
rettiklerinden bu yana, şu tuhaf şeyi göz-
lemlemekteyiz:

Akıl almaz bir hafıza kaybı yaygınlaşmak-
tadır! Daha dün kadar, Kruşçov revizyonizmini
mahkum ediyorlarmış gibi bir görünüm içinde

Marksist-Leninistlerin, Kruşçov-revizyonizmine...

hareketinin dağılmasının acısı en çok bugün
hissedilmektedir. Buna ek olarak, revizyo-
nist görüşlerin kendisi de, değişik türlerden
oportünizm zihniyeti, öncelikle, emperyalizmin
üstesinden sözümona "ba-
rışçıl" olarak gelebileceği üzerine anlayışlar
bugün hala önemli oranda
hissedilmektedir.

Ve son olarak da rev-
vizyonizmin, bir zamanlar
sosyalist ülkelerdeki, çalı-
şan insanların çoğunlu-
ğunu devlet içinde örgüt-
lenerek soyma ve baskı
altında tutma şeklindeki
devlet düzeyinde örgütlü
bir kapitalist rejimi yürür-
lüğe koyup, ardından da
yeni-sömürgeci biçimde
talan edilmesi için onu
batılı mali sermayeye dev-
retme pratiği, devrimci-
lerin temel sorunlarından
birdir.

Oportünistler ve reviz-
yonistlerin hafızaları her zaman cilizdir, ama
buna karşı olarak da bahaneleri boldur.
Özünde sorunun berrak bir şekilde konul-
masından her zaman kaçmaktadırlar. Me-
sele gelecek üzerine ise, geçmiş üzerine
konuşmakta, mesele bugünkü gelişmelerin
geçmesi üzerine ise, geleceğe işaret etmekte,
mesele bugün üzerine ise, geçmişe
yönelmektedirler.

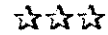
Bütün meselelerde, geçmiş, şimdiki za-
man ve gelecek üzerine tüm meselelerde,
revizyonist sulandırmalara, çarpıtmalara ve
basitleştirmelere karşı, berrak programatik
temelleri; gerçek komünist temelleri ortaya
koyarsak eğer, revizyonizmi alt edebiliriz.
Marks ve Engels tarafından "Komünist Parti-
si Manifestosu"da yaratılan temel sosyalist

Ekim devriminin teorisi ve pratiği, Lenin ve Sta-
lin'in temel yapıtları, Komünist Enternas-
yonal'in ve komünist partilerinin önderliğinde
bütün ülkelerdeki devrimci güçlerin temel bel-
geleri temel alınmalıdır. Yüzeysel ve anlık
çıkarılan yönelik olmayan bütün dünyadaki ko-
münist ve devrimci güçlerin
uzun vadeli ortak çalış-
maları ancak bu şekilde
yaratılabilir. Oportünizm
zihniyetine, sürekli yeni
kılıklara bürünen revizyoniz-
min teorisi ve pratiğine karşı
savaş ancak bu şekilde ilan
edilebilir, ortak hedef komü-
nizme, dünya emperyalizme
karşı mücadele içinde ula-
şılabilir için, ona karşı an-
cak bu şekilde mücadele
verilebilir ve yenilebilir.

■ Bu yüzden biz, tüm kar-
rarlıkla şunları söylüyoruz:
Kruşçov revizyonizmine
karşı mücadele içinde,
ÇKP, AEP ve diğer komü-
nist partiler tarafından 1963'de başlatılan
açıktartışmanın belgelerini incelemek fay-
dalıdır. Bu hatta bütün dünyadaki bugünkü
komünist güçlerin birliği için mücadele açı-
sından da özsel öneme sahiptir. Modern
revizyonizme karşı mücadele içinde başlatılan
ilk yeni başlangıç denemesinin neden derin-
lemesine olmadığını, uluslararası planda
ortaklaşa çalışan yeni oluşan güçlerin emper-
yalizmin ve revizyonizmin baskılarına neden
dayanamayarak büyük ölçüde dağıldıklarını
gerçekten anlamak için, Kruşçov-revizyoniz-
mine karşı çıkan ÇKP ve diğer devrimci gü-
çlerin hatalarını eleştirmek tamda özsel bir öne-
me sahiptir.

Bu sorunları her dışalama, onları "atlama",
önemsememe, "pratik bir birlik" yaratmak için,

emperyalizme karşı mücadele içinde, görü-
nüşte manevi olarak talep edilen dayanış-
ma adına temel meseleleri geri plana itme
girişimi, süreklilik sağlayamaz. Tek gerçek
devrimci polita, alanen ortaya konması ge-
reken berrak programatik temellere dayalı
ilan ilkesel bir politikadır.

■ 1979 ile 1988 yılları arasında Avusturya
Marksist-Leninist Partisi'ne ait "Kızıl Bayrak",
"Batı Berlinli Komünist" ve "Akıma Karşı" bu
sorunlar kompleksini içeren, revizyonizme
karşı verilen mücadelenin olumlu ve olumsuz
tecrübelerinin değerlendirildiği bir dizi
teorik çalışmayı ortak açıklamalar dizisi ola-
rak yayınladılar.

Özet olarak, bu kapsamlı çalışmada şu
bakış açılarından hareket edilmektedir:

"ÇKP'nin Polemik"leri, Kruşçov revizyo-
nistlerinin ilk defa açık olarak eleştirildiği,
bir dizi temel polemik-eleştirel belgeleri
içermektedir. Özellikle, Stalin'e karşı ta-
vir, şiddete dayanan devrim, sosyalizmde
sınıf mücadelesi, ulusal kurtuluş hareketleri
üzerine, dünya emperyalizmine karşı mü-
cadele üzerine, barış ve savaş vs. üzerine
sorunlarda. Bununla modern revizyonizme
etkileyici darbeler vuruldu.

Bütün ülkelerdeki komünist güçler için bu
belgeler, çoktan zamanı gelmiş karşı-
saldırına geçilmesi için bir sinyal anlamına
geliyordu. Polemik'in devrimci ruhu, onun
hareketlendirici ve coşku verici etkisi, mo-
dern-revizyonizmin reformizm ve legaliz-
mine karşı mücadeleye başlamak için onla-
ra güç verdi.

Bunları ÇKP tarafından sürdürülen "Büyük
Polemik" in inkar edilemez kazanımlarıdır.

Ancak, "Öneride" ve yorumlarda ÇKP "ba-
rışçıl parlamenter yol" anlayışını ilkesel ola-

olan gerek Batı/Almanya'daki gerekse de uluslararası plandaki gruplar, ister Kruşçov-Brejnev isterse Gorbaçov damgalı modern-revizyonizmin yüzkırtarıcı faaliyetlerinin tarihi üzerine sünger çekmekte ve "bütün solcular birlikte olmalıydılar" şeklindeki tüm oportunistlerin eski sibirli türküsünü mırıldanmaktadır.

Kısacası, onlar, parçalanmış revizyonist partilerin artıklarını, Batı/Almanya'da DKP'yi doğal müttefik olarak selamlamaktadırlar. Bunun sonucu şudur: Devrimci hareketin safları içinde revizyonist zehir, revizyonist ve oportunist örgütlerin yardımı ile, örgütlü bir şekilde giderik daha fazla yaygınlaşmaktadır.

Bunun en çarpıcı örneği, DKP ile RAF arasında ortaya çıkan açık ittifaktır. Onlar karşılıklı olarak "dayanışma" içinde olduklarını ilan ettiler. Brejnev ve Honeker dönemindeki Sovyetler Birliği'nin ve DDR'in "sosyalist" olduğu şeklindeki gerçek dışı iddia etkisini göstermeye başlıyor: RAF'ın son yıllarda oldukça "itilimli" olduğu halde, "kötü burjuvazi" hakkında yakarma zibniyeti, devrimci hareketin bazı kesimleri üzerinde de etkili olmaktadır. Her türlü saldırgan politikadan yoksun olan bu kesim, militan eylemlerinin reddedilmesine varana kadar kendisini reformizme teslim etmiştir.

RAF'ın manevi otoritesi ile, ihanet ve dolandırıcılık pratiği alanında oldukça iyi yetişmiş DKP-takımının birleşmesi, oldukça tehlikeli bir bileşimi meydana getirmektedir. "Tüm solcuların birliği" şeklindeki sahte bayrak altında, her türlü gerçek devrimci hareketi kösteklenmekte, ve polis ve devlet organları ile

anlaşma içinde, "disiplin" altına alınmaktadır.

"Arbeiterbund für den Wiederaufbau der KPD" gibi ve kendilerini komünist, olarak adlandıran gruplar da DKP ve PDS'le açıktan ittifak yapmaktadırlar.

Bu gelişme, sadece Batı/Almanya ile sınırlı değildir. Devrimci kitlelesel mücadelelerin patlak verdiği her yerde, uluslararası revizyonizm yoğun olarak faaliyete geçmekte, o, aldatıcı olarak kullanılmaktadır. Bu Filipinler, Güney Afrika ve bir çok ülkedeki örnekte görülebileceği üzere her zaman düz bir çizgide ve açıkça cerayan etmekte, genelinde karmaşık yolları takip etmektedir. Bütün bu ülkelerdeki devrimci güçlerin, revizyonizmin hainliğine, "kendini" saflarındaki modern-revizyonizmin ideolojine karşı sürdürdüğü mücadeleler bir değerlendirme tabii tutulduğunda, komünist teori ve pratiğinin en temel sorunlarında revizyonistlere karşı mücadelenin sürdürülmediği ve sürdürülmeyen yerlerde, emperyalizmin revizyonist uşaklarının etkisinin daha çabuk geliştiğini göstermektedir.

Devrimci kitlelesel mücadelelerin yürütüldüğü yerlerde, devrimci güçler arasında bütün alanları kapsayan gerçek bir tartışmaya girmek belirleyici bir öneme sahiptir. Bu örneğin hem Peru KP'nin önderlik ettiği Peru'daki mücadele için olduğu gibi, hem de Türkiye'de meydana gelen mücadeleler için özellikle Kürt nüfusunun ayrılıp, ayrı devlet kurma hakkı uğruna verdiği mücadeleye PKK ve diğer Kürt örgütlerinin önderlik ettiği Türkiye'nin Kürt bölgelerindeki meydana gelen mücadeleler için

geçerlidir.

Bu örgütteki kadın ve erkek yoldaşlardan çizgimize ve teorik ve pratik faaliyetlerimize yönelik olan gelen her ciddi eleştiri itinalı bir şekilde incelemek, onları gizlemeden açıkça yanıtlamak bizim bir görevimizdir.

Ancak, bu örgütler hakkındaki bilgilere ve onların belgelerine dayanarak, ağır ve ilkesel de olsa eleştirilerimizi açıkça dile getirerek, dayanışmanın bir gereği olarak, bir tartışma ve açık ve kamuyu önünde bir tartışma konusunda ısrar etmek de, diğer ülkelerdeki devrimci kitle mücadeleleri karşısında enternasyonal yükümlülüğümüzdür.

Karşılıklı bilgilendirmeleri geliştirmek, diğer ülkelerden önemli belgelerin çevirisi ve dağıtılması için çok emek ve güç ayırmak, bu belgeleri kendi saflarımızda eleştirici olarak tartışmak ve değerlendirmek burda özel görevimizdir. Diğer ülkelerdeki komünizme yönelik güçlerin ideolojik ve politik çizgileri ve teori ve pratiklerinin gelişimi ile sadece zaman zaman değil, tersine sistematik olarak ilgilenmeli ve öte taraftan, çizgimiz, faaliyetlerimiz ve belgelerimiz hakkındaki bilgileri mümkün merete bir çok lisanda yaygınlaştırmalıyız.

Berrak programatik hedefler, bilimsel komünist metodlar, teori ile pratiğin devrimci bütünlüğü !

Kruşçov ve hampalarının ihanetinden sonra, sadece şanlı sosyalist Sovyetler Birliği rengini

rak revizyonist bir tasarım olarak damgalamadı. Tersine, bizzat kendisi her "iki yol"ada yani barışçıl ile şiddete dayanan yola da hazırlanılması gerektiğini propaganda yaptı.

Uluslararası proleteryanın ve dünya halklarının mücadelesi, bir bütün olarak emperyalist dünya sistem yerine, yanlış bir şekilde esas olarak o dönemde en güçlü olan emperyalizme, yani ABD-emperyalizmine karşı mücadele ile sınırlandı.

Marksizm-Leninizmin ilkelerinin, bağımlı ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimin hedefinin gerek emperyalizm gerekse de feodalizm olması gerektiği öğretisine zit olarak, ÇKP, bu tür ülkeler için salt bir "toprak reformu"nun propagandasını yaptı ve "genç ulusal devletlerin" sözümona bağımsızlıklarını üzerine yanlış hayaller körükledi.

Gerçi, "bütün halkın diktatörlüğü" revizyonist tasarıya karşı, proleterya diktatörlüğü savunuldu. Ancak, Lenin ve Stalin tarafından açıklanan, proleterya diktatörlüğünün pekiştirilmesi uğrunda sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin zorunluluğu, sosyalizmin inşasında sınıf mücadelesinin genişletilmesinin ve derinleştirilmesinin zorunluluğu ÇKP tarafından gerçekten anlaşılmadı. Bu görünürde burjuvazi yenildikten sonra, bütün ülkede sosyalist üretim ilişkilerin büyük ölçüde yaratılmasından sonrası içinde geçerlidir. Görünürde diyoruz çünkü, burjuvazinin ekonomik dayanağı, temel üretim araçları üzerindeki burjuvazinin özel mülkiyeti gerçi ortadan kaldırılmıştı. Burjuvazinin ideoloji, onun uluslararası ilişkileri, onun şahsiyetlerinin varlığı, bürokratik çibanlar, revizyonizm ve oportünizmin her çeşidi gibi diğer faktörler ise hala varlığını koruyor ve hatta belli ölçüde tehlikeleri daha da artıyordu.

ÇKP gerçi, modern-revizyonistlerin Stalin'i toptan mahkum etmelerine karşı çıkıyordu, ama onun bizzat kendisi, bu konuda Stalin'in yanlış bir pozisyonundan eleştiriyordu.

Bunlarda "Polemik"ın inkar edilemez belli oranda çok ağır zaaf ve hatalarıdır. 25 noktadan oluşan bu önerisi ile ÇKP, dünya komünist hareketinin önüne bilmüş sonuçları taktim etmemişti, tersine o sadece bir tartışma önerisi sunmuştu.

Yani, bütün ülkelerdeki komünist güçler için, Marksizm-Leninizmin ilkelerine dayanarak, "Öneri" ile derinlemesine eleştirici ve açık bir tar-

tışma içinde, onun yanlışlıklarını ve hatalarını aşarak, ortak bir ilkesel platformu ortaya çıkartma olanağı bulunmakta idi. Lenin, Stalin ve Komünist Enternasyonal'in zamanın da olduğu gibi proleter dünya devriminin temel sorunları üzerine tartışmalarını ve kavgalann yürütüldüğü "bir o bir bu" şeklindeki canlı bir atmosferin, eleştiri ve özeleştiri atmosferinin mevcut olduğu gibi bit ortamı yaratmak en azından teorik olarak mümkündü.

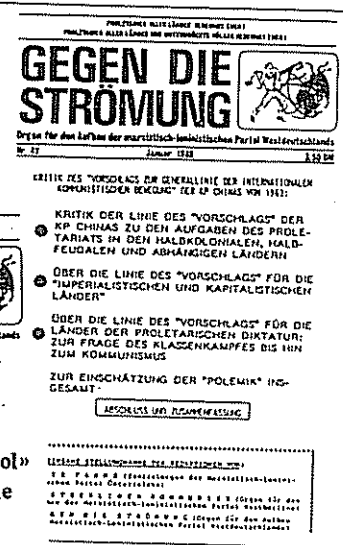
Ancak bütün dünyadaki Marksist-Leninistlerin arasında böylesi uluslararası geniş bir açık tartışma gerçekte hiç geliştirilmedi. Bu sadece ÇKP'nin ve daha sonra'da AEP'nin gerçek komünist güçlerin arasındaki böylesi bir uluslararası tartışmayı örgütlemeye görevini ele almamalarında yatmaktadır. Bu aynı zamanda, tüm anti-revizyonist güçlerin, yeni oluşan komünist örgütlerin ve partilerin, revizyonistlerin "Önerisi" karşı şiddetli saldırıları karşısında, "öneri"yi bütünüyle eleştirilmez olarak devralmaya, koşulsuz olarak kabul edilen bir hazır program olarak kullanmaya sevketmesinden de ileri gelmektedir. Bu hareket tarzı ile, modern-revizyonizmden gerçekten kopabilmek için, "Öneri"nin yanlışlıklarını hatalarını ve onun kaynaklarını ortaya çıkartmak ve düzeltmek mümkün değildi.

"Barışçıl ve barışçıl olmayan yol" seması Marksizm-Leninizmle çelişmektedir

BİR TARTIŞMA YAZISI

K I S I L B A Y R A K (AVUSTURYA)
M A R K S I S T - L E N I N I S T P A R T İ S İ M E R K E Z İ
Y A V I N Ö R G A N I
B . B E R L İ N ' İ K O M Ü N İ S T
İ S . B E R L İ N ' D E M A R K S I S T - L E N I N I S T P A R T İ
İ N F A S İ İ Ç İ N Y A V I N Ö R G A N I
A K S İ M A R A S İ (D . A L M A N Y A ' D A
M A R K S I S T - L E N I N I S T P A R T İ İ N F A S İ İ Ç İ N
Y A V I N Ö R G A N I)
* * * * *
* * * * *

Batı/Almanya'da proleter enternasyonalizmin temel bakış açıları

"Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!" şeklindeki savaş sloganı, daha Marks ve Engels zamanında devrimci hareketlerin vazgeçilmez bir ilkesi idi. Gelişmiş birkaç ülkedeki kapitalizmin, dünyayı saran emperyalist bir sisteme dönüşmesinden bu yana, bu emperyalizm çağında çok daha geçerlidir. Emperyalist büyük güçlerin iktidarının etkilmediği dünyada hiç bir yerin kalmadığı bir zamanda, gericiliğin tüm karanlık güçlerinin, dünya karşı-devriminin ve gericiliğinin cephesinde emperyalizm ile bütünleştiği bir zamanda, bu şartlar altında, Stalin'in "Leninizmin Temelleri Üzerine" adlı eserinde ortaya koyduğu gibi, dünya devriminin cephesini bunun karşısına koymak hayati bir öneme sahiptir:

"Eskiden, gelişmiş şu ya da bu ülkede proleter devrimden, karşıt kutup olarak sermayenin şu ya da bu ulusal cephesine karşı koyan ayrı, kendi kendine yeterli bir varlık olarak söz etmek adettir. Şimdi bu bakış açısı artık yetersizdir. Şimdi proleter dünya devriminden söz etmek gerekir. çünkü sermayenin tek tek ulusal cepheleeri, bütün ülkelerin devrimci hareketinin genel cephesinin karşısına konması gereken, emperyalizmin dünya cephesi denen yekpare bir zincir zincir halkalarına dönüşmüşlerdir."

(Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine", 1924, c. 6, sf. 99)

Böylesi bir dünya devrim cephesi oluşturulmadan, emperyalizme ve uluslararası çapta zehirleni saçan ve yayılan oportünizm ve revizyonizm karşı zafer olanaksızdır.

"Herşeyin üzerinede Almanya" anlayışına uygun olarak "Kendi ülkesinin" çıkarlarını merkeze koyan burjuvazinin milliyetçi kendini beğenmişliğinin tersine, proleter enternasyonalizmi, birinci planda "kendi" ülkesinin çıkarlarından, kendi devriminin gelişmesinin çıkarlarından hareket etmez. Tersine o, dünya devriminin, bütün ülkelerdeki devrimin gelişmesinin çıkarlarını hareket noktası yapar.

Nasıl ki, proleter devrimi, emperyalizm çağında salt ülkedeki iç çelişmelerin değil, bilakis öncelikle dünya ölçüsünde çelişmelerin gelişmesinin bir sonucu olarak görülmesi gerekiyorsa, bu durumda devrimin stratejisi ve taktiği, dünya çapındaki bu çelişmelerin incelenmesine dayandığında sadece başanlı olabilir.

Kendi ülkesinde proleter devrimin çizgisi ancak şu şartlarda doğru olabilir:

"Ancak, 'kendi' ülkesinin, 'kendi' yurdunun, 'kendi' proleteriyasının çıkarlarıyla bitmediği, bilakis tam tersine kendi ülkesinin koşullarını ve durumunu göz önünde bulundurarak, uluslararası proleteryanın çıkarlarını, diğer ülkelerdeki devrimin çıkarlarını eksen yaptığı, yani özü itibarıyla, ruhu itibarıyla enternasyonalist olduğu 'bütün ülkelerdeki devrimin gelişmesi, desteklenmesi, körüklenmesi için bir ülkede' (kendi ülkesinde) 'mümkün olanın en fazlasını gerçekleştirdiği taktirde' (Lenin'in, 'Proleter Devrimi ve Dönek Kautsky' adlı eserine bakınız)." (Stalin, "Rus Komünistlerinin Siyasi Stratejisi ve Taktiği Üzerine", 1921, c. 5, sf. 74-75)

Bütün ülkelerdeki devrimin gelişmesi için mümkün olanın en fazlasını yapmak, bu icabında, dünya devriminin gelişmesinin çıkarları için en büyük fedakarlıklara katlanmayı da içermektedir.

Ezen bir ulusa mensub devrimcilerin kendine has yükümlülükleri

En büyük ve güçlü, çok saldırgan emperyalist büyük güçlerden biri olan B/A gibi bir ülkede, komünistler, devrimciler ve hatta bütün proleterya özel bir yükümlülük altında bulunmaktadır: Ki, onlar, "kendi" emperyalizminin, "kendi" emperyalist burjuvalarının başka halklara karşı canilikler yapmasını engelleyememekte, onun paçasından tutarak sırtını yere getirememektedirler. Böylece, onlar, kendi emperyalist efendilerinin caniliklerine bir anlamda suç ortağı olmaktadır.

Bu onları, öncelikle ve özel olarak "kendi" burjuvalarının işledikleri canilikleri teşhir etme ve onlara karşı mücadele etmeye yükümlü kılmaktadır. Bu onları, başka ülkelerden gelen işçi arkadaşların, Batı/Almanya'daki haksızlığa, sömürüye ve baskıya karşı sürdürdükleri mücadeleleri özel olarak desteklemeye yükümlü kılmaktadır. Ve bu onları, Batı/Almanya emperyalizmi tarafından kanla baskı altında tutulan ve sömürülen, öncelikle "kendi" emperyalizmine karşı mücadele eden halkların mücadeleleri tüm olanaklarla desteklemeye yükümlü kılmaktadır.

Bu konuda sadece güzel konuşmalar yapmak yeterli değildir, konuşmanın ardından eylem gelmelidir. Lenin'inde vurguladığı üzere:

"emperyalizme lafta düşman, ama

pratikte 'kendi' kolonilerinde 'kendi' burjuvazisinin yokedilmesi için devrimci mücadele yapmayan, kolonilerde zaten başlamış olan devrimci harekete sistemli bir biçimde yardım etmeyen, oradaki devrimci partilere silah ve yayın göndermeyen bir parti, alçakların ve hainlerin partisidir." (Lenin, "Komünist Enternasyonalin görevleri", 1919, TE. C.29 s. 497, Al.)

Bu görev şöyle geçerken halledilecek bir görev değildir. Bu enternasyonalist yaklaşımın zorunluğu ve doğruluğunu ancak yoğun direnişlere karşı, her türlü alman büyük güç şövenizmine karşı mücadele için de kabullendirilebilir.

Proleter enternasyonalizm ile şövenizm birbiri ile bağdaşmaz!

Irkıçlığın, ulusal burnu büyüklük, ve alman büyük güç şövenizmi sadece resmi hükümet organları ve basın tarafından günbe gün yığınsal bir şekilde yaygınlaştırılmamaktadır. Bunların işçilerin büyük bir bölümünün ve çalışan yığınların büyük bir kesiminin kafasına yerleştirildiği bir ortamda, burjuva ideolojisinin bu kesimine ve genel olarak burjuva ideolojine karşı mücadele etmek tamda bugünkü şartlarda çok daha zorunludur.

Bu, ancak şövenizmin, ezilenlerin mücadelelerini bölmek için, egemen emperyalist tekelci burjuvazisinin elinde çok etkili bir silah olduğunu teşhir etmekle mümkündür. Bu ancak proleter enternasyonalizmin ilkelinin inatçı bir şekilde propaganda edilmesiyle, sabırlı bir ikna çalışmasıyla mümkündür. İlerici proleterlerin kafasından Alman şövenizmi zehirleni ancak böylesi bir çalışma temizleyebilir.

Her türlü ulusal büyük burunluğa ırkıçığa ve şövenizme karşı, proleter enternasyonalizmi ruhunda mücadele, alman pasaportu olmayan kadın ve erkek işçi arkadaşların diskriminize edilmesine karşı mücadele, başka halkların Batı/Alman emperyalizmi tarafından sömürülmesine ve bastırılmasına karşı mücadele, bu halkların sömürülmesinin ürünlerine ortak olan işçi aristokrasine karşı mücadele -- bütün bunlar kendi kurtuluşumuzun önkoşuludur. Çünkü,

Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz!

değiştirmekle kalmadı, aynı zamanda genç halk demokrasilerinin çoğunluğunda renklerini değiştirdiler. Komünist partileri, burjuva, revizyonist partilerine dönüştüler. Uzun bir müddet revizyonist ihanete karşı (köksel olarak olmasa da) direnen ÇKP ve AEP de, devrimci yoldan bütünüyle saparak, bir umut kaynağından, karamsarlığın ve umutsuzluğun bir yuvası haline geldiler. 60'lı ve 70'li yıllarda devrimci güç oluşturmaya başlayan yeni oluşan bir çok Marksist-Leninist örgüt ve partiler, oportünizm ve revizyonizmin batağını boyladılar.

Geçtiğimiz onyılların tecrübelerini inceleyip bir değerlendirmesini yaparken, bütün ülkelerdeki komünist güçlerin enternasyonal birliği uğrunda gelecekte mücadele için sonuçlar

çıkarırken, şu üç noktayı özel olarak vurgulamak istiyoruz.

Bilimsel komünizme dayanan berrak bir içerik, berrak bir programatik hedef olmaksızın oluşturulacak bir enternasyonal birlik, gerçek bir birlik olamaz, görünüşte ama gecici başarılar olsa olsa, gelecek felaketi yenilgi darbelerinin sadece ön habercileri olabilir. En pratik dayanışmada, son tahlilde boşuna olacaktır.

Uluslararası işçi hareketinin tecrübe hazinesini özümleme ve Marksist-Leninist'lerin aralarındaki tartışmalarda bilinçli olarak tespit edilen metodlar, tartışma, eleştiri ve özleştirme, açık ve kamuoyu önündeki tartışmadaki metodlar, bu bilimsel metodlar vazgeçilmezdir.

Ortak mücadelenin başarısı açısından, doğru

teoriden yola çıkarak, bunu pratiğe uygulamak, uluslararası ortak çalışma adı altında, doğru, ilkesel bir devrimci pratik faaliyet geliştirmek açısından bu belirleyicidir!

Komünist hareketin bugünkü zayıflığının sürekli olmayacağına kesin olarak inanmaktayız. Gelecek yıl ve onyıllarda Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerine dayanarak, dünya çapında emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadeleyi devam edecek olan gerçek komünist kadrolar, gerçek komünist partiler tüm katalarda mutlaka ortaya çıkacaktır.

Bütün ülkelerin Proleterleri birleşiniz !